

OGŁOSZENIA DUSZPASTERSKIE:

Dziś przypada Święto ŚŚ. Apostołów Filipa i Jakuba. Po Mszy Św. Adoracja Najświętszego Sakramentu z racji I niedzieli maja.

W dniu dzisiejszym w naszej parafii Uroczystość I Komunii Świętej na Mszy Św. o godz. 10.30.

Nabożeństwo Majowe dzisiaj o godz. 17.30, a w dni powszednie po Mszy Świętej wieczornej.

W tym tygodniu Uroczystość Św. Stanisława - biskupa i męczennika - głównego patrona Polski i archidiecezji krakowskiej.

W przyszłą niedzielę na Mszy Św. o godz. 10.30 dzieci z kl. III będą obchodziły Rocznicę I Komunii Św.

Bóg zapłać za sprzątanie, udekorowanie kościoła i ofiarę na remont prezbiterium - 2000 zł - rodzicom dzieci pierwszokomunijnych, a do sprzątania w sobotę od godz. 9.00 zapraszamy rodziców dzieci obchodzących rocznicę I Komunii Św.

Człowiek przyjmujący Komunię Świętą zanurza się w Bogu jak kropla wody wpadająca do oceanu. Nie sposób ich już potem rozdzielić. Gdybyśmy się nad tym zaczęli zastanawiać, całą wieczność moglibyśmy rozważać przepaść tej miłości.

Św. Jan Maria Vianney

Intencje Mszalne: 7 - 13 maja 2012 r.

Poniedziałek 7 maja 2012 r.	7.00	+ Anna Pierowska
	18.00	+ Stanisława (ona), Wiesław, Michał
Wtorek 8 maja 2012 r.	7.00	+ Stanisław
	18.00	+ Stanisław, Stanisław ojciec, Agnieszka, Jan Zofia
Środa 9 maja 2012 r.	7.00	+ Władysław Sikora /od brata Ludwika z żoną/
	18.00	+ Stanisław Legutko /od rodziny/
Czwartek 10 maja 2012 r.	7.00	+ Jan Waligóra
	18.00	+ Izydor Woźniak
Piątek 11 maja 2012 r.	7.00	+ Władysław Sikora /od siostry Apolonii/
	18.00	+ Helena Sikora w 5 rocznicę śmierci i zmarli z Rodziny
Sobota 12 maja 2012 r.	7.00	+ Andrzej i Zofia Zabłoccy, ich dzieci Danuta i Juliusz
	18.00	Przez wstawiennictwo Matki Bożej Nieustającej Pomocy o zdrowie i potrzebne łaski w dniu urodzin
VI Niedziela Wielkanocna 13 maja 2012 r.	7.30	+ Wspólna za Zmarłych
	9.00	+ Stanisław i Bogdana (ona) Kuśnierz
	10.30	W intencji Dzieci, które przeżywają Rocznicę I Komunii Świętej
	12.00	+ Helena Zatorska, córka Danuta, wnuczka Beata, zięć Marian
	18.00	+ Piotr Gaczoł

Parafia Rzymskokatolicka Matki Bożej Nieustającej Pomocy w Krakowie Mydlnikach,
30 - 198 Kraków, ul. Hemara 1, tel. /12/ 626 04 53,

e-mail: mydlniki@diecezja.pl, www.mydlniki.diecezja.pl.,

Msze Św. w niedzielę: 7.30, 9.00, 10.30 (dla dzieci), 12.00, 18.00, **Msze Św. w dni powszednie:** 7.00, 18.00

Kancelaria: codziennie po Mszy Św. z wyjątkiem niedziel.

MAGNIFICAT

Pismo Parafii M.B. Nieustającej Pomocy w Krakowie - Mydlnikach * nr 19 (240) * 6.05.2012 r.

V NIEDZIELA WIELKANOCNA

PIERWSZE CZYTANIE z Dziejów Apostolskich

Kiedy Szaweł przybył do Jerozolimy, próbował przyłączyć się do uczniów, lecz wszyscy bali się go, nie wierząc, że jest uczniem. Dopiero Barnaba przygarnął go i zaprowadził do apostołów, i opowiedział im, jak w drodze Szaweł ujrzał Pana, który przemówił do niego, i z jaką siłą przekonania przemawiał w Damaszku w imię Jezusa. Dzięki temu przebywał z nimi w Jerozolimie. Przemawiał też i rozprawiał z hellenistami, którzy usiłowali go zgładzić. Bracia jednak dowiedzieli się o tym, odprowadzili go do Cezarei i wysłali do Tarsu. A Kościół cieszył się pokojem w całej Judei, Galilei i Samarii. Rozwijał się i żył bogobojnie, i napełniał się pociechą Ducha Świętego.

Dz 9,26-31

DRUGIE CZYTANIE z 1 Listu Św. Jana Apostoła

Dzieci, nie miłujmy słowem i językiem, ale czynem i prawdą. Po tym poznamy, że jesteśmy z prawdy, i uspokoimy przed Nim nasze serce. Bo jeśli nasze serce oskarża nas, to przeciw Bóg jest większy od naszego serca i zna wszystko. Umiłowani, jeśli serce nas nie oskarża, mamy ufność wobec Boga, i o co prosić będziemy, otrzymamy od Niego, ponieważ zachowujemy Jego przykazania i czynimy to, co się Jemu podoba. Przykazanie Jego zaś jest takie, abyśmy wierzyli w imię Jezusa Chrystusa, Jego Syna, i miłowali się wzajemnie tak, jak nam nakazał. Kto wypełnia Jego przykazania, trwa w Bogu, a Bóg w nim; a to,

że trwa On w nas, poznajemy po Duchu, którego nam dał.

1 J 3,18-24

EWANGELIA według Św. Jana

Jezus powiedział do swoich uczniów: „Ja jestem prawdziwym krzewem winnym, a Ojciec mój jest tym, który uprawia. Każdą latorośl, która we Mnie nie przynosi owocu, odcina, a każdą, która przynosi owoc, oczyszcza, aby przynosiła owoc obfitszy. Wy już jesteście czyści dzięki słowu, które wypowiedziałem do was. Trwajcie we Mnie, a Ja w was trwać będę. Podobnie jak latorośl nie może przynosić owocu sama z siebie, o ile nie trwa w winnym krzewie, tak samo i wy, jeżeli we Mnie trwać nie będziecie. Ja jestem krzewem winnym, wy - latoroślami. Kto trwa we Mnie, a Ja w nim, ten przynosi owoc obfity, ponieważ beze Mnie nic nie możecie uczynić. Ten, kto we Mnie nie trwa, zostanie wyrzucony jak winna latorośl i

uschnie. I zbiera się ją, i wrzuca do ognia, i płonie. Jeżeli we Mnie trwać będziecie, a słowa moje w was, poprosicie, o cokolwiek chcecie, a to wam się spełni. Ojciec mój przez to dozna chwały, że owoc obfity przyniesiecie i staniecie się moimi uczniami”.

J 15,1-8

Homo eucharisticus

Pielęgnować ducha

W świecie, w którym z ciała ludzie uczynili idola, a z pielęgnacji ciała stworzyli nową religię, chrześcijaństwo ma alternatywną propozycję. To troska o ciało po to, by pielęgnować ducha. Dostrzegają to nawet ci, którzy uważają się za ateistów.

Dbamy o zbawienie własnej duszy, modlimy się za dusze zmarłych i dusze w czyśćcu cierpiące i „przy okazji” zapominamy, że to, co wyróżnia chrześcijaństwo, to zupełnie nowe spojrzenie na ciało. „Ciało jest podstawą zbawienia. Wierzimy w Boga, który jest Stwórcą ciała; [...] wierzimy w ciała zmarłych, dopełnienie stworzenia i odkupienie ciała. [...] Wierzimy w prawdziwe zmartwychwstanie tego ciała, które teraz posiadamy” (KKK 1015, 1017).

Ciało jako garderoba?

Ciało nie jest jedynie garderobą dla naszej duszy – nie możemy być tym, kim jesteśmy, bez ciała. „Ciało” – w języku św. Jana – określa „całego człowieka w znaczeniu jego historycznego losu, który jest konkretny i ograniczony, wrażliwy i kruchy. W tym właśnie sensie «Słowo stało się ciałem»”[1]. Zrozumiała to czteroletnia dziewczynka, która pewnej nocy obudziła się z przerażeniem, przekonana, że ciemności wokół niej pełne są duchów i potworów. Wystraszona pobiegła do sypialni rodziców. Matka uspokoiła ją, wzięła za rękę i zaprowadziła z powrotem do jej pokoju, gdzie włączyła światło i dodała córce otuchy, mówiąc: „Nie musisz się bać, bo nie jesteś tu sama. Bóg jest z tobą w pokoju”. Dziewczynka odpowiedziała: „Wiem, że Bóg tu jest, ale chciałabym, żeby był tu też ktoś, kto ma skórę”[2].

Ludzkie ciało to tylko jedna strona tajemnicy Wcielenia i odpowiedź na ludzką tęsknotę za bliskością z Bogiem. Druga strona to Jego Ciało, które spożywamy w Eucharystii. Żadna religia nie czyni z ciała takiej „zbawczej oferty”,

żadna nie pozwala Bogu na taki dar z siebie. Jak pięknie ujął to znany amerykański socjolog ks. Andrew Greely, w Eucharystii „Bóg jest wśród nas na rodzinnym obiedzie”[3]. Jaki jest więc nasz stosunek do ciała? Czy potrafimy dzięki Eucharystii spojrzeć na ciało w sposób, który łączy nas z Bogiem? Czy dzięki wierze potrafimy uduchowić ciało, a nie ubóstwiać go?

W świecie, w którym z ciała ludzie uczynili idola, a z pielęgnacji ciała stworzyli nową religię, chrześcijaństwo ma alternatywną propozycję. To troska o ciało po to, by pielęgnować ducha. Dostrzegają to nawet ci, którzy uważają się za ateistów. Jeden z nich Luc Ferry, autor bestselleru *Jak żyć?*, przestrzega swoich czytelników: „W przeciwieństwie do poglądów, które tysiące razy usłyszysz z ust ateistów wrogich religii chrześcijańskiej, wcale nie jest ona oddana walce z ciałem, cielesnością, zmysłowością. W przeciwnym razie, jak można by zaakceptować, że to, co boskie, staje się ciałem w osobie Chrystusa, że *lógos* przyobleka się w całkowicie materialne ciało zwykłej ludzkiej istoty? [...] Nie daj się zwieść tym, którzy dziś deprecjonują i zniekształcają chrześcijańską naukę. Można nie być człowiekiem wierzącym – jeśli mam być szczery sam nie jestem wierzący – jednak nie sposób twierdzić, że chrześcijaństwo jest religią oddaną bez reszty pogardzie dla ciała. Po prostu dlatego, że to nieprawda”[4].

Nasza wyjątkowość polega na tym, że chrze-

- ścijaństwo w swojej doktrynie szczęśliwego życia łączy trzy podstawowe wątki: „osobistej nieśmiertelności duszy, zmartwychwstania ciał – z ich wyjątkowością kochanych twarzy – oraz zbawienie przez miłość, nawet najbardziej niespotykaną z możliwych, byle była miłością «w» Bogu”[5]. To jest „dobra nowina”, w centrum której umieszczone jest Ciało Boga i ciało człowieka.

Ciało jako pokarm na życie wieczne

Jeśli Ciało Boga ma być naszym pokarmem na życie wieczne (por. J 6, 51), to „najpierw musimy pójść do kościoła, aby otrzymać dar w postaci Ciała Chrystusa, a zatem musimy być tam obecni ciałem”[6]. To może wydawać się tak oczywiste czy wręcz banalne, iż nie widzimy w prośbie Jezusa – To czyńcie na moją pamiątkę! (Łk 22, 19) – wezwania do troski o ciało i o bycie uważnym ciałem, a nie tylko umysłem w trakcie liturgii i na modlitwie.

Jeśli naprawdę wierzymy, że w Eucharystii „Bóg jest wśród nas na rodzinnym obiedzie”, że jest między nami i sam jest bankietem, to wezwani jesteśmy przez Niego do tego, abyśmy stali się *homo eucharisticus*. Zgoda na przyjęcie Ciała Chrystusa przemienia nasze wzajemne relacje, przemieniając równocześnie nas samych. Pamięć Eucharystii – To jest Ciało moje, które za was będzie wydane (Łk 22, 19) – to pamięć żywego, obecnego Ciała. Musimy jednak nauczyć się przeżywać Eucharystię jako rodzaj dramatu, który jest odtworzeniem najważniejszego z dramatów – dramatu ludzkiego istnienia od narodzin do śmierci, i po niej.

Jak podkreśla ojciec Timothy Radcliffe, „jeśli chrześcijaństwo ma rozkwiąć w naszym społeczeństwie, a nie stać się religią malejącej społeczności, to musimy przywrócić Eucharystii, chociaż po części, rangę wielkiego wydarzenia, które daje życie i do którego po prostu czujemy się przynaglani”[7]. Zanego-

wanie ciała to odcięcie się od życia, walka z ciałem to wypaczona duchowość. Raczej chodzi o to, aby „dać Bogu skórę”. Wierzymy, że przez moc Ducha Bożego „nasze ciało stanie się duchem, podczas gdy duch stanie się niezniszczalnym ciałem”[8].

Czekając na to, aby to, co zniszczalne, przysodziło się w niezniszczalność, a to, co śmiertelne, aby się przysodziło w nieśmiertelność (1 Kor 15, 53), żyjemy w ciele, ale nie dla ciała. Troszczymy się o nie, ale go nie ubóstwiamy, bo jest to nie tylko narcyzm, ale również idolatria. Módlmy się nim, a nie wyniszczajmy go, ponieważ „ciało duchowe” nie powstaje na gruzach naszego człowieczeństwa. Ciało ma nie tylko swoją historię, ma również swoje przeznaczenie. Ponieważ Eucharystia jest Ciałem ofiarowanym nam z miłości, pamiętajmy, że „wymaga ona więcej niż tylko przyjmowania; ona także wymaga zaspokojenia pragnienia Chrystusa. On mówi: «Przyjdźcie do Mnie». On jest spragniony dusz. Ewangelia nigdzie nie mówi: «Odejdźcie», lecz zawsze «przyjdźcie do Mnie»” (Matka Teresa z Kalkuty)[9]. Jezus więc wzywa nas nie tylko do przyjmowania Komunii, ale do wejścia w komunię – ciała, serca i umysłu.

Jacek Prusak SJ, www.katolik.pl

[1] B. Sesboüé SJ, *Zmartwychwstanie i Życie*. Krótki traktat o rzeczach ostatecznych, Poznań 2002, s. 49.

[2] Por. R. Rolheiser OMI, *W poszukiwaniu duchowości w XXI wieku*, Kraków 2005, s. 113.

[3] A. Greely, *The Catholic Imagination*, Berkeley – Los Angeles 2000, s. 78.

[4] L. Ferry, *Jak żyć?*, Warszawa 2011, s. 121.

[5] Tamże, s. 119.

[6] T. Radcliffe, *Po co chodzić do kościoła?*, Poznań 2009, s. 12.

[7] Tamże, s. 14.

[8] B. Sesboüé SJ, dz. cyt., s. 49.

[9] Cyt. za: V. Flynn, *7 Tajemnic Eucharystii*, Radom 2011, s. 79.